

Η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και οι εκλογές, η ώρα για την επαναστατική Αριστερά και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

**Τετάρτη 2/9 και ώρα 7.30μμ,
Εργατικό Κέντρο Χανίων
(στην πίσω αίθουσα)
ομιλητής: Σεραφείμ Ρίζος**

Μάταια προσπαθεί ο Αλέξης Τσίπρας να πείσει ότι η παραίτηση της κυβέρνησής του και η πορεία προς τις εκλογές είναι μια επίδειξη δημοκρατικής ευαισθησίας από τη μεριά του και μια εγγύηση ότι με ανανεωμένη εντολή θα διαχειριστεί το νέο μνημόνιο με «αριστερή ευαισθησία».

Η αλήθεια είναι ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατάρρευσε γιατί οι προκλητικοί συμβιβασμοί της με ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ έρχονται σε ανοιχτή σύγκρουση με το μαζικό ρεύμα προς τα αριστερά που την έφερε στην εξουσία και το οποίο αρνείται να αποδεχθεί το συμβιβασμό με τους εκβιαστές, αρνείται να πάει σπίτι του και επιμένει αριστερά.

Στην πραγματικότητα, ανοίγει ξανά μια περίοδος πολιτικής κρίσης και είναι ρεαλιστικό ότι από τις εκλογές θα βγει αποδυναμωμένο το στρατόπεδο της διαχείρισης του νέου μνημόνιου και ενισχυμένη η εργατική αντίσταση που παλεύει για την ανατροπή του.

Ας δούμε, όμως, τα πράγματα με τη σειρά.

Από την πρώτη στιγμή που οι εκλογές του Γενάρη έφεραν τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση, τα διευθυντήρια της ΕΕ με αιχμή τη γερμανική κυβέρνηση έβαλαν σαν στόχο να ακυρώσουν αυτό το ενοχλητικό παράδειγμα στροφής προς τα αριστερά υποχρεώνοντας τη νέα κυβέρνηση σε έναν σκληρό συμβιβασμό με τα μνημόνια. Από δίπλα ο Σαμαράς, έλπιζε ότι αυτή η πίεση θα σημάνει την απογοήτευση του κόσμου και την επικράτηση του σενάριου της «αριστερής παρένθεσης».

Στην πράξη, αυτό το σενάριο της κατάρρευσης της κυβέρνησης από τα δεξιά διαψεύστηκε με πάταγο τον Ιούλη με τη σαρωτική νίκη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Μαζί του, έφερε και το πολιτικό τέλος του Σαμαρά (και του Βενιζέλου).

Προσδοκίες

Η απόφαση του Αλέξη Τσίπρα να προχωρήσει αμέσως μετά στην υπογραφή του νέου Μνημόνιου ήταν μια απόφαση να πάρει αυτός τη σκυτάλη της σύγκρουσης με τις αμείωτες προσδοκίες της εργατικής τάξης και την μαζικά καταγεγραμμένη ριζοσπαστικοποίησή της.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις της ΕΕ και τα παραδοσιακά κόμματα της άρχουσας τάξης απέτυχαν στην προσπάθειά τους να ανακόψουν αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση και η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ προσφέρθηκε να καλύψει το κενό. Όπως πριν εκατό χρόνια οι ηγέτες της Σοσιαλδημοκρατίας στη Γερμανία είπαν «κάποιος πρέπει να κάνει τη βρόμικη δουλειά» απέναντι στο εξεγερμένο Βερολίνο, το ίδιο ουσιαστικά λέει ο Τσίπρας όταν ζητάει έναν ΣΥΡΙΖΑ «πιο προσγειωμένο» να διαχειριστεί το νέο Μνημόνιο. Αυτή η στροφή είναι η αιτία της κατάρρευσης της κυβέρνησής του από τα αριστερά.

Οι διακηρύξεις ότι τάχα μια διαχείριση της λιτότητας από τον «προσγειωμένο» ΣΥΡΙΖΑ θα είναι σε θέση να αμβλύνει τις πιο αιχμηρές πλευρές του μνημόνιου δεν αξίζουν ούτε το χαρτί πάνω στο οποίο γράφονται. Ποτέ δεν υπήρχαν τέτοια περιθώρια (και αυτό το έδειξε όλη η πορεία της διαπραγμάτευσης), πολύ περισσότερο δεν υπάρχουν σήμερα που η διεθνής κρίση οξύνεται αντί να υποχωρεί.

Ο μεγαλύτερος πανικός στα διεθνή χρηματιστήρια από το 2008 και τη Λίμαν Μπράδερς δεν είναι απλά «κίτρινος πυρετός» από την Κίνα, είναι επιβεβαίωση της αδυναμίας του καπιταλισμού διεθνώς να

ανακάμψει. Χωρίς σύγκρουση και αντικαπιταλιστικές ρήξεις δεν υπάρχει καμιά ελπίδα ότι οι συμβιβασμοί θα γίνονται «ηπιότεροι».

Πολιτικά, αυτό σημαίνει ότι η προοπτική του Τσίπρα μετά τις εκλογές είναι για μονιμότερη συνεργασία του ΣΥΡΙΖΑ με τις δυνάμεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι που ψήφισαν μαζί το νέο Μνημόνιο. Όσο και αν προσπαθούν ο Τσίπρας και ο Μεϊμαράκης να πολώσουν αναμεταξύ τους προεκλογικά για προφανείς λόγους, η κοινή προοπτική τους είναι να συνεργαστούν για την εξασφάλιση της πολιτικής σταθερότητας που απαιτεί η υλοποίηση της μνημονιακής επίθεσης στην εργατική τάξη και στην Αριστερά.

Υπάρχουν, όμως όλες οι δυνατότητες για να ηττηθεί αυτή η προοπτική, για να βγάλουμε το εργατικό κίνημα και την Αριστερά ενισχυμένα από τη μάχη των εκλογών.

Καμπάνια

Οι δυνάμεις που είχαν συγκροτήσει το στρατόπεδο του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι) έχουν υποστεί μια πρόσφατη σκληρή ήττα. Ακόμη και όλες μαζί αθροιστικά, είναι μια θλιβερή μειοψηφία. Δεν μπορούν να ξεσηκώσουν ρεύμα προς τα δεξιά, όσες ευκαιρίες και αν τους δίνει η προσγείωση του Τσίπρα στο δικό τους «ρεαλισμό». Μια μαχητική καμπάνια από τα αριστερά μπορεί να τους στερήσει κάθε ελπίδα να σηκώσουν κεφάλι.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μπαίνει σε μια κρίση ευρύτερη από την αποχώρηση της Αριστερής Πλατφόρμας του. Ιστορικά, στις διασπάσεις υπάρχει μια πόλωση που λειτουργεί συσπειρωτικά και για τις δυο πλευρές. Σήμερα, βλέπουμε στον ΣΥΡΙΖΑ αποστρατεύσεις στελεχών που δεν έχουν να κάνουν με τη δημιουργία της Λαϊκής Ενότητας. Παραίτηση του Γραμματέα, αρνήσεις για υποψηφιότητες στις εκλογές, αποστασιοποιήσεις από τον ηγετικό πυρήνα. Ο Τσίπρας όχι μόνο δεν είναι ο «κυρίαρχος του παιχνιδιού» όπως λένε παραδοσιακοί και νέοι αυλοκόλακες, αλλά σπρώχνει στην έξοδο χιλιάδες αγωνιστές της Αριστεράς που είχαν στραφεί στον ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια.

Το πραγματικό ζήτημα είναι με ποιους τρόπους μπορεί η Αριστερά πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ να αξιοποιήσει τις δυνατότητες που ανοίγονται. Εδώ η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ξεχωριστό ρόλο. Γιατί είναι ταυτόχρονα ενωτική και ξεκάθαρη.

Το όπλο με το οποίο προσπαθεί η ηγεσία Τσίπρα να περιθωριοποιήσει την εργατική αντίσταση και την αριστερή αμφισβήτηση είναι ο ισχυρισμός ότι δεν υπάρχει εναλλακτική. Εδώ ακριβώς η αντικαπιταλιστική αριστερά δίνει τις καλύτερες απαντήσεις, γιατί απορρίπτει τις μεσοβέζικες φόρμουλες.

Το χρέος δεν μπορεί να ξεπληρωθεί ποτέ και δεν ευθύνεται η εργατική τάξη γι' αυτό. Η λύση δεν είναι η διαπραγμάτευση για να βρεθεί πόσο μεγάλο ή μικρό τμήμα μπορεί να κοπεί, αλλά η μονομερής άρνηση πληρωμής και η διαγραφή του. Τώρα ξέρουμε ότι η διαπραγμάτευση είναι ναρκοπέδιο εκβιασμών.

Ο έλεγχος του νομίσματος και του τραπεζικού συστήματος δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια των εκβιαστών που πιέζουν για πληρωμή του χρέους και διευκολύνουν τους καπιταλιστές να φυγαδεύουν κεφάλαια ενώ οι εργαζόμενοι καλούνται να υποστούν τις συνέπειες.

Η ρήξη με το Ευρώ, την ΕΚΤ και την ΕΕ, το τσάκισμα της διαπλοκής του τραπεζικού συστήματος με τους εφοπλιστές, η επιβολή εργατικού ελέγχου στα κλειδιά της οικονομίας είναι απαραίτητα βήματα. Δεν χωρούν αυταπάτες ότι κάποια μπορούν να μείνουν για αργότερα επειδή στο μεταξύ μπορεί «να βρούμε συμμαχίες εντός και εκτός ΕΕ».

Η κρίση του καπιταλισμού είναι παγκοσμιοποιημένη, αυτές τις μέρες αυτό είναι εξόφθαλμο και δεν αφήνει περιθώρια για ψεύτικες ελπίδες ούτε από τις χώρες της ΕΕ εκτός Ευρώ, ούτε από Κίνα, Ρωσία και «αναδυόμενες αγορές».

Είναι καθοριστικό να αναδείξουμε αυτές τις απαντήσεις απέναντι στον Τσίπρα μέσα στη προεκλογική μάχη. Έτσι εξοπλίζουμε το κίνημα για τις μάχες που ακολουθούν.

Παράλληλα, μπορούμε και πρέπει να ενώνουμε τις δυνάμεις μας, παρά τις υπαρκτές διαφορές, στην κοινή δράση ενάντια σε όλα τα μέτωπα της αντεργατικής επίθεσης.

Όλοι μαζί στο αντιφασιστικό κίνημα για να μην υπάρχει καμιά ρωγμή για να πέσει η Χρυσή Αυγή στα μαλακά και να ξανασηκώσουν κεφάλι οι νεοναζί σαν τάχα «πατριωτική αντιμνημονιακή αντιπολίτευση». Είναι καλό ξεκίνημα ότι καμιά πολιτική δύναμη δεν δέχτηκε να κάνει συναντήσεις με την εγκληματική οργάνωση των δολοφόνων.

Όλοι μαζί στο πλευρό των προσφύγων και των μεταναστών, ενάντια στη ρατσιστική ισλαμοφοβία, ενάντια στην ΕΕ-φρούριο, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στη Μέση Ανατολή.

Κοινή αλληλεγγύη στους εργατικούς αγώνες που αντιστέκονται στις ιδιωτικοποιήσεις και τις περικοπές. Όπως σταθήκαμε αλληλέγγυοι στον αγώνα της ΕΡΤ, τώρα μπορούμε και πρέπει να κάνουμε το ίδιο για τη ΔΕΗ, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, κάθε νοσοκομείο και κάθε σχολείο.

Ενιαίο μέτωπο ενάντια στην καταστολή, στις αστυνομικές επιθέσεις σε απεργούς και διαδηλωτές, σε όλο τον αντιδημοκρατικό κατήφορο.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά, το μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει δείξει στην πράξη ότι αποτελεί μια τέτοια ξεκάθαρη και ενωτική δύναμη. Κάθε αναδρομή στους αγώνες που δώσαμε τα τελευταία χρόνια το επιβεβαιώνει. Όλοι αναγνωρίζουν τον καίριο ρόλο που έπαιξε στη νίκη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, την εξέλιξη που σημάδεψε τις τωρινές εξελίξεις. Η ενίσχυσή της, η ανάδειξή της στην επόμενη Βουλή είναι ένα σίγουρο βήμα για να τινάξουμε τα μνημονιακά σχέδια στον αέρα.

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα